

KULTUR

Maria Kliegel blev grädden på moset i en fantastisk musikkväll.

FOTO: PIA HANZI

Musikalisk magi med Kliegel

KONSERT

Norrbottnens kammarorkester
Cello: Maria Kliegel
Dirigent: Petter Sundkvist
Kulturens Hus
Torsdag 11 oktober

TORDAGSKVÄLLENS KONSERT med Norrbottens kammarorkester inleddes med Hans-Ola Ericssons nyskrivna verk *Sub specie aeternitatis*, ett 30 minuter långt verk med variationer och lamento för piano, stråkorkester och trumset. Uppförandet skedde i Pajala i onsdags och att detta är det andra framförandet inför publik märktes inte. Detta komplexa och filmiskt klingande

solisterna på prov. Både Mårten Landström bakom pianot och Magnus Persson bakom trumsetet är taggade till max i sina mycket expressiva roller. Uppbackade av kammarorkestern, under Petter Sundkvists säkra hand, ger musikerna publiken en inblick i en spännande och fascinerande tonvärld.

SEDAN TRÄDER Maria Kliegel in i sin blå klänning och förför publiken direkt. Hon behöver inte ens spela en enda ton innan ett andäktigt sus går genom publiken och man förstår att något stort är på gång.

Och med facit i hand kan det konstateras att så verkligen blev fallet. Som gam-

Kliegels stråk- och strängföring. Hon spelar med en sådan dynamik och detaljrikedom att hon blir ett med sitt instrument, en Stradivarius från 1693. Haydns andra cellokonsert må tillhöra de mest spelade verken för instrumentet, men så här utsökta framföranden kan man aldrig få någån.

Det är 26 minuter ren och skär musikalisk magi Kliegel bjuder på. Att det bara var halvfyllt på publikplats märktes inte alls efteråt. Rummet fullkomligt fylldes av fotstamp och taktfasta handklapp. Extranumret, en ljuvlig nocturne av Tjajkovskij, späder också på euforin och det är en salig publik som går ut till paus.

Så andra akten blev något svårsmält. Tjajkovskijs *Minnen från Florens* är ett utsökt vackert stycke. Det är skolexempel 1A på hur svulstig romantik skall låta. Verket är fullt av både italienska men även ryska influenser och Sundkvist med orkester kramar verkligen all must som krävs ur detta stycke.

Men – efter en första akt som helt tog andan ur åhörarna känns det lite svårt att koncentrera sig under akt två.

Maria Kliegels superba spel under första akten gjorde att hjärnan var "hög" på intryck att man hade velat gå hem direkt efter det och bara låta örat vara ostört. Men oavsett när Kliegel kommit in, före eller efter paus, så var hon grädden på